

Arrest

nr. 140 872 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 14 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 15 juli 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 12 januari 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arresten nr. 60 847 d.d. 2 mei 2011 en nr. 60 845 d.d. 2 mei 2011.

1.3. Tweede verzoekster diende op 13 januari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 15 februari 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoekers dienden op 26 juli 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaarde de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk op 2 februari 2012.

1.7. Verzoekers dienden op 13 februari 2012 nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Verzoekers dienden op 8 juni 2012 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 5 juli 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. Verzoekers dienden op 17 juni 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) trof op 19 september 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.10. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 21 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2014 werd ingediend door

A.(...), S.(...)

geboren te (...) op (...)

en echtgenote:

H.(...), A.(...)

geboren te (...) op (...)

en minderjarige kinderen:

A.(...), Y.(...) geboren te (...) op (...),

A.(...), S.(...) geboren te (...) op (...)

A.(...), R.(...) geboren te A.(...) op (...)

A.(...), M.(...) geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkenen zich perfect aangepast zouden hebben aan België en zijn gewoonten, dat zij vlot Nederlands zouden spreken (zie deelcertificaten, certificaat), dat zij een inburgeringsattest voorleggen en dat zij getuigenverklaringen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen verklaarden in België te zijn aangekomen op 14 juli 2010, op 15 juli 2010 dienden zij een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 02 mei 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 9 maand 17dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat op het gedrag van betrokkenen niets aan te merken valt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van S.(...) (namelijk dat zij sinds verschillende jaren opgevolgd wordt door Dr. Dietlinde De Man van het Kinder- en jeugdpsychiatrisch Centrum "De Korbeel", schrijven van deze dokter dd. 24.03.2014 en 23.05.2012; dat zij in Armenië geen enkele kans maakt omdat er een tekort aan medische verzorging is voor patiënten met een geestelijke of mentale handicap; dat zij er niet de gepaste medische zorgen zou ontvangen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De raadsheer van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen het niet kunnen betalen om zich met hun 4 kinderen naar Moskou te verplaatsen om zich aldaar tot de Belgische ambassade te wenden. Zij kennen bovendien niemand in Moskou en zouden er hoogstens gedurende drie maanden legaal kunnen verblijven. Daarbij komt dat de kinderen schoolplichtig zijn en geen Russisch spreken waardoor zij een schooljaar zouden verliezen want, alsnog volgens de raadsheer, is het duidelijk dat de formaliteiten in Moskou mogelijks langer zouden aanslepen dan 3 maanden. Dochter S.(...) heeft tenslotte nood aan opvang en gepast onderwijs en gedurende de tijd dat ze in Rusland zou verblijven zou ze niet opgevolgd kunnen worden. Ze zou er tevens geen toegang hebben tot de geneeskunde, noch voor de zorgen, noch voor de medicatie. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor die deze elementen kunnen ondersteunen, zodat het hier louter bij verklaringen blijft, wat niet volstaat om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid bestaat om een deel van de procedure of zelfs de volledige procedure schriftelijk te voeren per koerier (expreskoerier) indien mits ze dit via het visumcentrum doen. De procedure wordt beschreven op de website www.belgiumvac-ru.com. Betrokkenen hoeven zich bijgevolg niet gedurende een periode die mogelijkerwijze langer dan drie maanden zou duren in Rusland te vestigen zodat de aangehaalde argumenten niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De kinderen van betrokkenen zijn schoolplichtig en zouden de Armeense taal enkel kunnen spreken en niet kunnen schrijven. Dochter S.(...) zou nood hebben aan opvang en aangepast onderwijs. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat de zoon van betrokkenen reeds bijna 12 en de tweeling ruim 9 jaar oud waren toen zij in België aankwamen. We kunnen dan ook veronderstellen dat deze kinderen reeds school liepen in Armenië alvorens zij naar België kwamen. Het lijkt dan ook aannemelijk dat zij vertrouwd zouden zijn met het Armeense schoolsysteem en dat zij de taal niet alleen kunnen spreken, maar ook schrijven. Er wordt niet aangetoond dat de kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in het land van herkomst, noch wordt aangetoond dat het aangepaste onderwijs dat S.(...) nodig heeft, niet zou bestaan in Armenië. Tevens wisten de ouders dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het jongste kind van betrokkenen is nog niet schoolplichtig."

1.12. Eveneens op 19 september 2014 trof de gemachtigde van de Minister bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan op 21 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“De heer:

Naam, voornaam: A.(...) S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 29.08.2013.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“De mevrouw:

Naam, voornaam: H.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

en minderjarige kinderen:

A.(...), Y.(...) geboren te (...) op (...),

A.(...), S.(...) geboren te (...) op (...)

A.(...), R.(...) geboren te A.(...) op (...)

A.(...), M.(...) geboren te (...) op (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 29.08.2013.”

1.13. De gemachtigde van de Minister trof op 19 september 2014 ook beslissingen houdende inreisverboden (bijlagen 13sexies). Verzoekers werden hiervan op 21 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormen de vierde en de vijfde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Aan de heer: A.(...) S.(...)

Naam, voornaam:

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 29.08.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 17.06.2014.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

De mevrouw:

Naam, voornaam: H.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

en minderjarige kinderen:

A.(...), Y.(...) geboren te (...) op (...), A.(...), S.(...) geboren te (...) op (...) A.(...), R.(...) geboren te A.(...) op (...) A.(...), M.(...) geboren te (...) op (...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 29.08.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 17.06.2014”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan samenhang tussen de bestreden beslissingen.

3.2. Samen met de raadvrouw van verzoekers stelt de Raad ter terechtzitting echter vast dat er wel degelijk een samenhang bestaat tussen de onderscheiden beslissingen aangezien de bevelen om het grondgebied te verlaten slechts werden genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en aangezien in de inreisverboden uitdrukkelijk wordt verwezen naar de verwijderingsmaatregelen. De samenhang tussen de vorderingen is zodanig manifest dat deze niet verder hoeft te worden verantwoord en is er geen bezwaar tegen het feit dat de vorderingen in één en hetzelfde verzoekschrift worden aangebracht (cf. RvS 4 juli 2003, nr. 121 317).

De eerste exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep dient te worden verworpen.

3.3. In een tweede exceptie stelt de verwerende partij dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, thans de tweede en de derde bestreden beslissing, omdat verzoekers geen blijk zouden geven van het rechtens vereiste belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekers geen enkel nut kan opleveren.

3.4. De Raad wijst erop dat het verdragsrecht primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

3.5. Ter terechtzitting worden verzoekers geconfronteerd met het feit dat hun verzoekschrift geen middelen bevat die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hierin enkel wordt gesteld dat *“de bevelen om het grondgebied te verlaten het lot dienen te volgen van de beslissing 9bis”*. Er werden dus geen middelen aangevoerd tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

De tweede aangevoerde exceptie lijkt gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 15 van het EVRM, van de artikelen 22bis en 191 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd:

(...)

En doordat de bevelen om het grondgebied te verlaten als volgt werden gemotiveerd:

(...)

En doordat het inreisverbod als volgt werd gemotiveerd:

(...)

Terwijl,

Het verlies van een schooljaar wel degelijk een buitengewone omstandigheid is in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet (R.v.St., 9 februari 1996, nr. 58.092, T Vreemd. 1997,26; 30 jun 1998, nr. 74.880, TVreemd. 1998,223; 19 mei 1999, nr. 80.301, TVreemd. 1998,384; 4 januari 2001 nr. 91.950, Rev.dr.ét_ 2001,226; 6 maart 2001, nr. 93.760, Rev.dr.ét_ 2001,217, advies Benoit Cuvelier. 1 oktober 2001, nr. 99.310; 3 oktober 2001, nr. 99.424, Rev.Dr.ét. 2001,500; 4 februari 2002, nr. 103.146, Rev.dr.ét_ 2002, 129; 8 februari 2002, nr. 103.410, Rev.dr.ét_ 2002,133; 22 oktober 2003, nr. 124.533; 21 januari 2004, nr. 127.301; 18 februari 2004, nr. 128.259, Rev.dr.ét. 2004, 65; 24 mei 2004, nr. 131.652, Rev.dr.ét. 2004, 221; 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev.dr.étr. 2004,593.);

Dat daarenboven het aan de Dienst Vreemdelingenzake toekomt aan te tonen dat er gepast onderwijs ter beschikking is in het land van herkomst (R.v.S., 16 december 2002, nr. 113.730);

Dat, wanneer dat bewijs niet wordt geleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken, niet alleen de motiveringsverplichting wordt geschonden, maar tevens art. 3 E.V.R.M., waarop er krachtens art. 15 van hetzelfde verdrag geen uitzonderingen kunnen geduld worden;

Dat het feit een gehandicapte minderjarige aan zijn lot over te laten, een onmenselijke en vernederende behandeling is in de zin van art. 3 E.V.R.M. en dat dit artikel een refoulementsverbod inhoudt, wanneer een minderjarige in een dergelijke situatie zou terechtkomen;

Dat overigens krachtens art. 22bis van de Grondwet, het belang van het kind elke beslissing dient te primeren, hetgeen hier duidelijk niet het geval is, nu de beslissing ervan uit gaat dat het aan de betrokkenen toekomt een negatief bewijs te leveren dat er geen opvangmogelijkheden zijn in Armenië;

Dat de verzoekende partij overigens bij het huidige verzoekschrift het bewijs overleggen dat er geen adequate behandeling mogelijk is van de minderjarige en evenmin een opvang (stuk 4);

En terwijl,

De bevelen om het grondgebied te verlaten het lot dienen te volgen van de beslissing 9bis;

En terwijl,

Het inreisverbod eveneens het lot dient te volgen van de beslissing 9bis;

Dat Susanna inderdaad niet kan opgevolgd worden in Armenië en er evenmin opvang voorzien is;

Dat de minderjarige dus zou terechtkomen in een situatie die strijdig zou zijn met art. 3 E.V.R.M.;

Dat het in elk geval niet in overeenstemming te brengen is met art. 3 E.V.R.M. om aan het gezin een inreisverbod op te leggen van zo maar eventjes 2 jaar, nu zij in België wel terecht kunnen voor psychologische en psychiatrische hulp."

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 15 van het EVRM, van artikel 191 van de Grondwet en van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet aangezien verzoekers verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.5. Bij de uiteenzetting van de feiten in hun verzoekschrift halen verzoekers aan dat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 juni 2014 het feit dat zij de verplaatsing naar Moskou niet zouden kunnen betalen, dat zij aldaar niet kunnen verblijven en dat hun dochter S., die nood heeft aan opvang en speciaal onderwijs niet kan opgevolgd worden en geen toegang zou hebben tot medische zorgen als buitengewone omstandigheden hadden ingeroepen. In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent deze ingeroepen buitengewone omstandigheden het volgende gesteld: *“Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor die deze elementen kunnen ondersteunen, zodat het hier louter bij verklaringen blijft, wat niet volstaat om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid bestaat om een deel van de procedure of zelfs de volledige procedure schriftelijk te voeren per koerier (expreskoerier) indienen mits ze dit via het visumcentrum doen. De procedure wordt beschreven op de website www.belgiumvac-ru.com. Betrokkenen hoeven zich bijgevolg niet gedurende een periode die mogelijkerwijze langer dan drie maanden zou duren in Rusland te vestigen zodat de aangehaalde argumenten niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. De kinderen van betrokkenen zijn schoolplichtig en zouden de Armeense taal enkel kunnen spreken en niet kunnen schrijven. Dochter S.(...) zou nood hebben aan opvang en aangepast onderwijs. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat de zoon van betrokkenen reeds bijna 12 en de tweeling ruim 9 jaar oud waren toen zij in België aankwamen. We kunnen dan ook veronderstellen dat deze kinderen reeds school liepen in Armenië alvorens zij naar België kwamen. Het lijkt dan ook aannemelijk dat zij vertrouwd zouden zijn met het Armeense schoolsysteem en dat zij de taal niet alleen kunnen spreken, maar ook schrijven. Er wordt niet aangetoond dat de kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in het land van herkomst, noch wordt aangetoond dat het aangepaste onderwijs dat S.(...) nodig heeft, niet zou bestaan in Armenië. Tevens wisten de ouders dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het jongste kind van betrokkenen is nog niet schoolplichtig.”* Verzoekers betogen in hun middel dat het verlies van een schooljaar wel degelijk een buitengewone omstandigheid zou uitmaken en zij verwijzen hierbij naar de rechtspraak van de Raad van State. De

Raad stipt in de eerste plaats aan dat werd vastgesteld dat verzoekers geen bewijs voorleggen die de ingeroepen elementen ondersteunen. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State is weinig dienstig aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien slagen verzoekers er niet in de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te ontkrachten dat de kinderen reeds vertrouwd waren met het Armeense schoolstelsel vooraleer zij naar België kwamen en dat niet werd aangetoond dat zij aldaar geen scholing zouden kunnen krijgen. Wanneer niet wordt aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst het verlies van een schooljaar zou betekenen, dient de gemachtigde van de Minister niet op dit specifieke gegeven in te gaan (RvS 25 maart 2009, nr. 191 840).

4.6. Met betrekking tot de nood aan aangepast onderwijs voor hun dochter S., lijken verzoekers er ten onrechte van uit te gaan dat de bewijslast berust bij de verwerende partij. Verzoekers hadden nochtans in hun aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel begin van bewijs voorgelegd dat er in Armenië geen aangepast onderwijs beschikbaar zou zijn. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Verzoekers uiten thans in hun middel de blote bewering dat ten gevolge van de bestreden beslissing een gehandicapte minderjarige aan zijn lot zou worden overgelaten, hetgeen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat in de wetgeving een onderscheid wordt gemaakt tussen twee onderscheiden procedures: *“aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening”*. De gemachtigde van de Minister kwam tot het besluit dat *“de hier ingeroepen medische elementen (...) buiten de context van artikel 9bis (vallen)”*. De Raad vestigt de aandacht op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen enkele invloed heeft op de actuele verblijfssituatie van verzoekers en geen verwijderingsmaatregel omvat, zodat de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig tegen deze beslissing kan worden aangevoerd. Verzoekers maken tenslotte niet aannemelijk dat het document dat zij thans als bijlage toevoegen aan hun verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 5) aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd, zodat dit stuk, waaruit zou moeten blijken dat er in de regio Aramvir geen psychologische opvang bestaat, geen basis kan vormen om een motiveringsgebrek in de eerste bestreden beslissing aan te tonen.

4.7. Artikel 22bis van de Grondwet luidt als volgt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Verzoekers lijken van mening dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet. De Raad merkt echter op dat bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet, verzoekers zich niet rechtstreeks op deze bepaling kunnen beroepen om tot een onwettigheid in de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223 630).

4.8. Het betoog van verzoekers waarbij zij aanvoeren dat *“het inreisverbod het lot dient te volgen van de beslissing 9bis”* omdat dit *“niet in overeenstemming te brengen is met art. 3 E.V.R.M.”* kan niet worden gevolgd. De inreisverboden houden luidens de definitie uit artikel 1 van de vreemdelingenwet immers op zich geen verwijderingsmaatregel in, maar een verbod op *“toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn”*. Het komt desgevallend aan verzoekers toe concreet aannemelijk te maken dat de inreisverboden *“het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”* van de vreemdelingenwet zouden miskennen, zoals voorzien in artikel 74/11, laatste lid van de vreemdelingenwet waar zij niet in geslaagd zijn.

4.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 22bis van de Grondwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN